

Niektoré dlhy sa nedajú splatiť.

POSVÄTNÁ PÔDA

REBECCA
YARROS

Ljndeni

Posvätná pôda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Rebecca Yarros
Posvätná pôda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POSVÄTNÁ PÔDA

POSVÄTNÁ PÔDA

REBECCA YARROS

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

*Nadrotmajstrovi Phillipovi A. Johnsonovi,
nadrotmajstrovi Ianovi D. Manualovi, ich rodinám
a zvyšku posádky záchrannej helikoptéry Witchdoctor 11,
ktorí riskovali pristátie v nebezpečnej zóne, aby zachránili
môjho manžela, a o pár mesiacov neskôr položili
svoje životy vo Fallúdži v Iraku.
Nie je dňa, kedy by som za vašu obeť necítila
nesmiernu vďaku a pokoru.*

Prológ

EMBER

Držala som ruku nad riadkom na podpis.

Efez ležal takmer deväťtisíc sedemsto kilometrov odtiaľto. V cudzej krajine. Rozprávali tam jazykom, ktorý som neovládala. Ale aspoň by som bola do päťtisíc kilometrov od Josha. Celé dva mesiace by sme boli na tom istom kontinente.

Stisla som pero a istými, plynulými ťahmi sa podpísala. Tak. Hotovo. Budem najmladšou členkou jesenného výkopového tímu v Efeze. Zalepila som obálku a nalepila na ňu známku, než som si to stihla rozmyslieť.

Od vchodových dverí sa ozvalo päť typických Paisleyiných zaklopaní. Ako vždy prišla načas. Ale zas, keď býva hneď vedľa, nemá to ďaleko. Stiahla som si chvost a strčila náhradný kľúč od domu do malého vaku na svojich capri nohavičiach, potom som šla otvoriť.

„Ránko, slniečko!“ zatiahla s úsmevom. „Pripravená vyraziť?“

„Podpísala som to,“ oznámila som tónom, akoby som niekoho zabila.

„No konečne! Vážne, rozhodla si sa správne a nesmierne sa s tebou teším! Oslávime to potom čajom?“

„Ak čajom myslíš kávu, som za,“ odvetila som, hodila list do schránky a zamkla za sebou dvere. Šesťkilometrová túra si určite zaslúžila odmenu s kofeínom. Kurnik, ten poondeny kľúč sa zasekol v zámke. Zase.

„Panebože, Ember.“ Z Paisleyinho rozochveného hlasu ma zamrazilo od hlavy až po žalúdok.

Nechala som kľúč kľúčom a pomaly som sa otočila, teniskami šúchajúc o betón nášho spoločného priedomia.

Ten pocit, ten, ktorý som nechala v Colorade, ma obľial a skrútil mi žalúdok rýchlejšie, než som stihla zatvoriť oči... a vedela som to.

Proste... som to... vedela.

Sklopila som zrak na chodník a ticho zavzlykala. Takto sa môj svet zrúti počas slnečného sobotného rána. *Bože, nie. Josh. Prosím.* Jeho meno som v mysli opakovala ako najsladšiu modlitbu, moja duša zúfalo volala po jeho... nech už bola kdekoľvek.

Paisley ma roztrasene chytila za ruku, preplietla si so mnou prsty a uzemnila ma. *Ktorý? Bože, ktorý z nich?* Neexistovala správna odpoveď.

Svet zastal, akoby moja myseľ vedela, že má nasať každý bolestivý detail tejto chvíle, slnko presvitajúce cez visiace kvetnácie kvetov, ktoré sme práve zasadili, smiech detí hrajúcich sa u susedov a vážne tváre dvoch dôstojníkov, ktorí rázne kráčali smerom k nám...

Kapitola 1

EMBER

O štyri mesiace skôr

„Chcem len povedať, že nie všetci tu máme cez stodeväťdesiat centimetrov, Joshua Walker.“ Naklonila som hlavu a sledovala, ako uložil ďalšiu pomôcku na varenie, ktorú sme podľa mamy rozhodne potrebovali, na vrchnú poličku kuchynskej skrinky.

Josh sa na mňa obrátil s tým prekliatym úsmevom, zatvoril dvierka a potom ma bokmi pritlačil o linku. „Dobre. Keď budeš potrebovať niečo z vrchnej poličky, pribehnem a podám ti to.“

„Nepochopil si pointu.“ Potláčala som úsmev, ktorý mi posledné dva dni nášho spolužitia skoro neschádzal z tváre.

Žijete spolu. Už nebudete od seba. Nebude ti chýbať.

Ovinula som mu ruky okolo krku a prstami hladila čerstvo ostrihané vlasy na jeho zátylku. „A čo keď tu nebudeš?“

Sklopil pohľad na moje pery. „Možno by si sa jednoducho mohla rozhodnúť neobedovať fondue?“

Pri pohľade do jeho očí, ktoré akoby ignorovali fakt, že sme pred hodinou vstali z postele, ma zaplavilo teplo. Objal ma pevnejšie, pritisli sme sa na seba a mne sa rozbúchalo srdce.

„No, možno mám rada roztopenú čokoládu,“ zašepkala som. „Má rôzne využitia.“

Tie tlejúce hnedé oči sa upreli na moje a zbadala som v nich tú túžbu, ktorá nás sprevádzala posledné dva roky, čakajúc, až budeme konečne spolu, tú neskutočnú príťažlivosť, ktorá ma vždy roztopila na kaluž, keď čo i len zašepkal moje meno.

„December.“

To ma dostalo. Ešte skôr, ako sa naše pery stretli, bola som celá roztrasená. Jeho ústa sa mojich dotkli raz, dvakrát a potom ma zatiahli do vášnivého bozku, ktorý ma prinútil sa celým telom natlačiť na neho. Otvorila som sa mu a Josh to využil, hladil svojím jazykom môj s takou silou, že som priam horela.

Srdce mi plesalo, zaplavovalo ma toľko emócií, až som si nebola istá, či to moje telo zvládne. Zasmiala som sa a cítila som na perách, že sa tiež usmieva.

„Je na mojom bozkávaní niečo smiešne?“ spýtal sa a zdvihol ma na linku, aby mi mohol pritisnúť nos na krk.

„Nie!“ Znovu som sa zachichotala, keď zavrčal.

Zdvihol tvár, v očiach sa mu odrážala čistá radosť, ktorú som v sebe nedokázala udržať. „Čo potom?“

Hladila som ho po tvári a prstami škriabala jeho drsné ranné strnisko. Bože, bol proste na zožratie. Akosi za posledné dva roky ešte skrásnel, čas z tohto dokonalého mužského jedinca striasol posledné zvyšky chlapčenských črt. „Som proste šťastná.“

„O to mi predsa ide.“

„Nemôžem prestať myslieť na tie hodiny, ktoré sme strávili jazdením medzi Nashvillom a Fort Rucker, a ukradnuté víkendy a lúčenia...“ A tie chvíle, keď sme obaja rozmýšľali, koľko náš vzťah ešte ustojí, keď nežijeme na rovnakej adrese.

Jemne ma pobožkal. „Už žiadne lúčenie.“

„Sľubuješ?“ zatriasol sa mi hlas.

Položil mi dlane na líca a zahľadel sa mi tak hlboko do očí, že mi bolo jasné, že pátral po mojej duši. „Už ťa nikdy dobrovoľne neopustím, December. Stačilo. Dostali sme sa cez to najhoršie a teraz sme tu.“

S povzdychom som prikývla. „Tak, čo teraz? Všetko, čo sme doteraz robili, bolo preto, aby sme sa dostali do tohto bodu.“

Roztiahol pery do oslnivého úsmevu. „Teraz sme jednoducho šťastní. Ty a ja a tento dom plný krabíc.“

Buch! Buch! Cez našu zdieľanú stenu sa niesol buchot od susedov. „Na búchanie kladivom je trochu priskoro, Jagger,“ zamrmľala som.

„Možno je pravý čas na búchanie do čela postele?“ Josh potomehúdsky nadvihol obočie a môj smiech utíšil bozkom.

Keby šťastie vytváralo elektrický prúd, dokázali by sme zásobovať celé mesto Clarksville.

Na mojom mobile začal zvonit' budík, tak som sa poň načiahla a capkala rukou po linke, aby som sa nemusela od Josha odtiahnuť. *Och, doriti aj s telefónom.*

Objala som ho rukami okolo krku a oddala sa jeho bozku, naklonila hlavu, ako to mal rád, a vtiahla jeho jazyk do svojich úst. Zastonal, zaboril mi prsty do vlasov a s každým líznutím, hryznutím a pohladením ma dovádzal k šialenstvu. Odtiahol sa, jemne ma hryzol do pery a vypol budík.

„Koniec srandy, slečna Howardová. O hodinu a desať minút ti začína prednáška.“ Zamával mobilom v ruke.

„No a?“ odvrkla som a vklzla mu rukami pod tričko na cvičenie, aby som si vychutnala jeho vypracované brušné svaly.

Zanadával popod nos a odtiahol sa. „A cesta tam ti trvá hodinu a sedem minút, takže by si mala vyraziť.“

Zatvárla som sa čo najúbohejšie. „Môžem to vynechať.“

Zdvihol moju tašku cez plece a cestovný hrnček a hodil mi ich obe na kolená. „Nie. Dohodli sme sa. Normálny život, to znamená, že budeš chodiť do školy, aj keby som ťa najradšej zobral hore a počúval, ako kričíš moje meno, keď sa urobíš.“

Ovalila ma túžba a vyrazila mi dych. „Týmto argumentom ma fakt ťažko presvedčíš, aby som odišla.“

Postavil sa tak, aby medzi nami stála skrinka. „Už nemusíme bojovať o čas strávený spolu. Toto je pre nás bežný stav, zlatko. Tak choď do školy a ja pôjdem do práce. A ak budeš poslušné dievča...“

Zoskočila som z linky, prehodila si tašku cez plece a blížila sa k nemu, kým nenarazil chrbtom do linky. „Ak budem poslušná?“ Prsty som mu zahákla za pás nohavíc.

Zostril pohľad a sklopil ho na moje pery. „To zistíš, keď prídeš domov.“

Domov. Bývala som s Joshom. Zaliala ma nová vlna eufórie. „Dohodnuté. Čo len budeš robiť, kým budem preč?“

„Ach, to, čo vždy. Pôjdem do práce, možno zavesím tie obrazy, ktoré si nachystala na chodbu na poschodí. No tak, kto si už len zarámuje Gettysburský prejav?“

„Nadšená historička, ktorá tú reč náhodou miluje.“ Postavila som sa na špičky a dala mu pusu. „Maj sa, láska.“

Zastrčil mi prameň vlasov za ucho. „Napíš mi, nech viem, že si došla.“

„Jasné.“

Schmatla som kabát zo skrine v predsieni, zapla si ho a sotva som si spomenula na kávu, než som vybehla s knihami v rukách.

„December!“ zakričal Josh z dverí, keď som zasunula kľúče do zapalovania.

„Josh?“

Jeho úsmev zatienil samotné slnko. „Toto boli tri najlepšie dni môjho života. Milujem ťa.“

„Aj ja ťa milujem. Len počkaj, až ma budeš mať plné zuby.“ Žmurkla som naňho, aby sa zasmial.

„To sa nestane. Pekný deň, zlatko!“ zanôtil, zamával a zabuchol za sebou naše vchodové dvere.

Vycúvala som z našej spoločnej príjazdovej cesty a trochu som závidela, že Paisleyino auto nikam nešlo. Všetky predmety s povinnou dochádzkou absolvovala minulý semester a teraz si dokončovala štúdium online hodinami. Spolu sme si vybrali malú štvrť na okraji Clarksvillu v Tennessee a podarilo sa nám nájsť novostavbu, dvojdom, ktorý mal ešte obe strany voľné.

Jagger vyhlásil, že sa realitní bohovia usmiali nad ich bratskou láskou, a podpísali sme nájomné zmluvy. Páčilo sa mi, že sme si boli s priateľmi tak blízko.

Jazdiť dvakrát do týždňa hodinu do Nashvillu, aby som dokončila štúdium na Vanderbilte, mi rozhodne stálo za to, že som každú noc spala vedľa Josha. Aspoň som mohla zavolať mame alebo si pokecať s April či Sam. Januárové počasie sa zatiaľ miernilo, takže to nebola ťažká cesta.

Zaparkovala som sedem minút pred začiatkom a šprintovala do učebne, kde som si sadla na prvé miesto za stolom v tvare U. Počítač sa mi zapol vo chvíli, keď profesor vošiel do učebne.

„Dobré ráno, tretiaci,“ pozdravil doktor Trimble a položil si kávu na malý rečnícky pult. Všetkých nás prebehol pohľadom. „Vitajte na hodine písania záverečnej práce. Som rád, že tu vidím toľko známych tvári. Pre tých, ktorí ma nepoznajú, netuším, ako ste prešli celé štúdium bez toho, aby ste museli trpieť moje rečenie, ale klobúk dolu.“

Húfom asi dvadsiatich študentov sa rozniesol tichý smiech.

Prešiel si rukou po plešine a upravil si pepitového motýlika. „Než začneme, rád by som vám predstavil svojho asistenta.“ Na jeho mávnutie rukou sme sa všetci otočili k zadnej stene miestnosti. „Pán Graham študuje na magisterskom a zároveň mi robí asistenta výskumu.“

Pousmiala som sa nad tým, ako sa Luke postavil a zamával, usmial sa a kývol mi. Šepky mi naznačil „Kávu?“ a ja som ticho prikývla a obrátila svoju pozornosť naspäť na doktora Trimbla.

„Bude tiež vybavovať prihlášky na vykopávky, ktoré tento rok na jeseň vediem v tureckom Efeze. Pre tých z vás, ktorí budete pokračovať na magisterskom a doktorandskom stupni, by bolo prínosné si podať prihlášku, pretože len tí, ktorí budú prijatí na výkop, budú môcť začať v rámci špeciálneho jarného otvorenia týchto programov. Tak, poďme na to.“

O hodinu neskôr sme s hrubými sylabami v rukách kráčali s Lukom do kaviarne.

„Ako sa darí, ryšavka?“ spýtal sa a štychol do mňa ramenom.

„Dobre,“ odvetila som za chôdze. „Už bývam s Joshom, zatiaľ je všetko perfektné.“

„Ach, návrat hokejovej hviezdy.“ Otvoril mi dvere a zhlboka som sa nadýchla prívetivej vône espressa.

„Hokejová hviezda nikdy neodišla,“ štychla som doňho lakťom. „Ako to ide s Davidom?“

Luke si pobavene odfrkol. „Stále pohadzuje boxerky po zemi, ale čo už, keď ho ľúbim?“

„Je to celkom bezvýznamný problém, keď sa nad tým zamyslíš, nie?“

„Môže byť aj horšie,“ súhlasil. „Dúfam, že nebude dlhý rad. Naše miesto je voľné.“

So šálkami kávy sme si sadli na malý gauč v rohu, ktorý sme si obsadili na učenie, keď som bola prváčka. „Aké máš plány po škole?“ Luke si odhrnul z očí pramienok blond vlasov. Stále sa snažil vyzeráť ako surfer, ale zvykala som si na to.

„No, Josh je zatiaľ pridelený na Fort Campbell, tak sa pohrávam s predstavou magisterského... možno doktorát?“

„Ooo.“ Naklonil sa ku mne s neslušným úškrnom. „Hovor na mňa akademicky.“

So smiechom som pokrútila hlavou. „Mám... mám...“

„Von s tým.“

„Tak trochu sa chcem viac sústrediť na písanie, fakt sa do histórie ponoriť, možno niečo vydať? To je asi hlúposť. Mala by som učiť. To je praktická odpoveď.“

Luke nadvihol obočie. „Podarilo sa ti udržať si zdravý vzťah na diaľku a ty mi chceš hovoriť o praktickosti? Zlato, si srdcom romantik, mňa neoblbneš. Navyše, vždy dosiahneš svoj cieľ, takže ak chceš byť ďalší David McCullough, myslím, že svet je na to pripravený.“

„A čo tak ďalší Howard Zinn?“ navrhla som. „Zmeniť povedomie ľudí. Pozrieť sa na históriu z inej strany, nielen z tej víťaznej?“

Poklepkal prstom po papierovom pohári a naklonil hlavu. „Musíš sa prihlásiť na výkopy v Efeze.“

Vyprskla som a takmer som mu kávou pokrstila krémový sveter. „Čože? To je v Turecku.“

„Nemyslím, že sa nám ho podarí premiestniť inam, takže áno, musela by si ísť do Turecka.“

„Ty ideš?“ To by ma rozhodne motivovalo.

„Keďže to sponzoruje môj otec, tak trochu musím.“

„Už ho nebaví kupovať hokejové tímy?“ zavtipkovala som.

„Hej, bol to len jeden, a technicky, keďže to je rozšírenie tímu, nekúpil ho, ale založil. Prestaň meniť tému a myslí na príležitosti. Dostali by sa ti do rúk pravdepodobne najmenej dotknuté rímske ruiny na svete... Stále sa chceš zamerať na európsku históriu, však?“

Pomaly som prikývla, snažiac sa spracovať jeho návrh. „Teraz sme sa s Joshom k sebe nastahovali. Nemôžem jednoducho odísť.“

„Ryšavka, budú to asi dva mesiace, to je pre vás nič, a dost by si si šplhla u doktora Trimbla, aby si sa dostala do programu, ktorý si vyberieš.“

„Dobre, nemôžeš hovoriť „šplhnúť“ a čakať, že sa nezašmejem.“

„Dobre, ale musíš sa prihlásiť. Zoberú ťa. Stále máš dokonalé známky?“

„Áno.“

Naozaj by si dokázala stráviť dva mesiace bez neho, keď ste tak dlho boli od seba?

„Tak si myslím, že by si nad tým mala vážne porozmýšľať.“ Pohrabal sa v taške na pleci a vybral zospinkovaný štós papierov. „Tu máš prihlášku. Máš čas do jarných prázdnin. Naozaj by si nám bola prínosom, Ember. Okrem toho, ak ešte len teraz rozmyšľáš nad doktorátom, si pozadu. Výkop by ťa dostal do jarného programu. Bez toho budeš rok pozadu. Navyše, ten z minulého roku sa ti páčil a to bolo oproti tomuto nič.“

Efez. Ozajstné vykopávky. Šanca niečo objaviť, novú teóriu, nový fakt, niečo, do čoho by som sa mohla zahryznúť a možno dokonca publikovať. Skutočné využitie všetkej tej krvi a potu, ktoré som vložila do svojej vysokoškolskej kariéry. Ale nevidieť Joshua? Dobrovoľne znovu randiť na diaľku? Šialenstvo. Odstrčila som prihlášku. „Proste nemôžem.“

Pokrútil hlavou a strčil mi ju do tašky. „Áno, môžeš. Si geniálna, Ember, a ak ťa miluje tak veľmi, ako tvrdíš, nebude dušiť tvoj oheň. Nebuď ako tie ženy, ktoré stratia svoju identitu len preto, lebo sú vo vzťahu. Aspoň si to premysli.“

„Premyslím,“ slúbila som.

Porozprával mi novinky o svojom vzťahu a ja som mu v skratke povedala, aké bolo sťahovanie, potom som musela utekať na ďalšiu hodinu. Predchádzajúci semester som si prepchala rozvrh, takže tento som našťastie potrebovala iba tri.

Cestou domov som v aute zavolała Joshovi. *Domov!* Nikdy som sa na obyčajný večer tak netešila. „Ahoj!“

„Ahoj, zlatko.“ Z reproduktorov auta sa ozval jeho unavený hlas.

„Aký bol prvý deň v útvare?“

„Taký zmiešaný. Ideš domov?“

„Nikdy nie je ľahké byť niekde nový, a hej, som na ceste. GPS píše päťdesiatpäť minút. Si v rovnakej posádke ako Will?“

„Hej, Carter a ja sme v Charlie. Jagger je v Bravo s ostatnými útočníkmi. Sústred' sa na cestou a ja nám zoženiem večeru, čo povieš?“

V žalúdku sa mi usadil nepríjemný pocit a stiahlo mi hrdlo. „Je všetko v poriadku?“

„Keď budeš doma, tak bude.“ Snažil sa znieť veselo, ale veľmi sa mu nedarilo.

„Dobre. Lúbim ťa.“

„Lúbim ťa tak veľmi, až to bolí. Vidíme sa o hodinu.“

Keď sme zložili, vypeckovala som hudbu, ale nedokázala som sa zbaviť toho hrozného pocitu v hrudi alebo prestať myslieť na prihlášku do Efezu v mojej taške.

Otvorila som vchodové dvere o päť minút skôr, než GPS predpokladala. Časť obývačky bola vybalená, niektoré knihy ledebolo nahádzané na poličkách a na hranatom stolíku ležalo niekoľko zarámovaných fotografií.

Pohladila som otcovu tvár a opäť pocítila tú známú bolesť. Aj po dvoch rokoch mi stále chýbal každý deň.

„Myslel som, že budeš chcieť rozhodnúť, kam ich zavesiť,“ ozval sa Josh z malej jedálne, kam sme akurát napchali stôl pre štyroch z môjho starého bytu. Vtisol mi pusku na hlavu a objal ma, aby zahnal smútok svojou láskou.

„To znie skvele,“ odvetila som a objala som ho. Už sa stihol prezliecť do džínsov a polokošele. Musela som priznať, že som mala radšej Josha ako poručíka Walkera. „Čo to tu tak vonia?“

„Objednal som tvoje obľúbené jedlo z talianskej reštaurácie na konci ulice,“ prezradil, a keď som si odložila bundu a tašku, zaviedol ma k stolu.

Sadli sme si a mne sa pri pohľade na tortellini Alfredo až zbíehali slinky. „Vyzerá to strašne dobre.“ Potmehúdsky som sa naňho usmiala. „Na takéto sa môžem vždy po škole tešiť?“

Zasmial sa. „Sme tu tri dni a ty už by si rozdeľovala domáce práce.“

Zahoreli mi líca, pretože...

„Neboj, viem, že už máš niekde farebne vyznačenú tabuľku, čo a kedy treba urobiť. Capni ju proste na chladničku a je to.“ Jeho úsmev ma roztápal lepšie ako to víno, ktoré mi nalial.

Poznal ma až príliš dobre. „Nie je farebne rozdelená, ale nie je to zlý nápad.“

„V šuplíku v stolíku máš nové zvýrazňovače. Teraz mi porozprávaj, aký bol prvý deň tvojho posledného semestra.“

Prerozprávala som mu všetko o prednáškach, ale zastavila som sa, keď som si spomenula na prihlášku. „Bude... budú vykopávky.“

„Ďalšie? To je skvelé. Kam ideš?“ spýtal sa, akoby to nič nebolo, pokojne ďalej jedol.

A ja som ho o to viac milovala.

Josh by mi nikdy nestál v ceste, nikdy by cestou za svojím snom nepošliapal ten môj. Preto som jeho lásku nedokázala zneužiť. „To je jedno. Nejdem. Ani neviem, či by ma vybrali.“

„Vybrali. Prečo nechceš ísť?“

„Tentokrát to nie je dvojtyždňový výlet, je to na dva mesiace v Efeze v Turecku a ja od teba nechcem byť tak dlho preč.“

„Turecku?“ Ruka mu zastala s vidličkou na polceste k ústam.

„Hej, a nemyslím tým tie sladkosti.“ Pokývala som prstom, aby mu ani nenapadlo mudrovať. Nalepil sa naňho Jaggerov zmysel pre humor.

Nadvihol obočie. „Mala by si ísť. Je to veľká vec.“

„Teraz sme sa zubami nechtami predrali dvomi ťažkými rokmi, Josh. Toto je naša chvíľa, naša šanca. Si pre mňa príliš dôležitý na to, aby som jednoducho stlačila pauzu a šla sa hrať v piesku.“ *Vo veľmi cool, veľmi vzácnom, historicky významnom piesku.*

„Vážne by si mala ísť.“ Naliehal tichým hlasom a sklopil zrak na stôl.

„Ó nie, nesmieš sa tváriť obetavo a nesebecky. Chcem s tebou tráviť čas, opekať si s kamošmi a potajomky sa chodiť poze-

rať, ako lietaš. Môžem robiť výskum z domu. Nepotrebujem ísť do Turecka. Potrebujem byť s tebou.“

Cinknutie jeho vidličky o tanier sa v našom prázdnom dome ozývalo nepríjemne hlasno. „Toto leto nestrávime spolu, December. Mala by si ísť, pretože ja tu nebudem.“

Opatrne som položila vidličku a rozhostilo sa medzi nami nepríjemné napätie. Skrúcalo mi žalúdok a srdce mi búšilo.

„Prečo? Prečo tu nebudeš?“

„Bože, zlatko, strašne ma to mrzí.“

V tej chvíli mi to proste... došlo.

„Povedz to.“ *Nehovor to. Popri to.* Pozrela som sa na služobnú zástavu s dvomi hviezdami zavesenú v našom okne. Keď sme si s Paisley kúpili rovnaké, mysleli sme si, že boli strašne chutné. Lenže kým Paisleyine hviezdy boli obe modré, jedna z našich bola zlatá na otcovu počesť. Odtrhla som od nej pohľad a odmietala myslieť na to, ako na ňu prišívam novú farbu, a pozrela som do očí mužovi, ktorý vlastnil moju samotnú dušu. „Povedz mi to, Josh.“

„Sme v nasadení.“

Zatvorila som oči, akoby som to mohla vytesniť, schovať sa pred tým. Mohol by ísť do Hondurasu, Guatemaly, dokelu, možno aj do Kórey. Nemusel ísť tam, do krajiny, ktorá ho raz skoro zabila a nakoniec ma pripravila o otca.

„Kam?“ Pozerali sme si do očí, prúdila medzi nami láska, za ktorú sme toľko bojovali, snažiac sa zaplniť praskliny, z ktorých sa čoskoro stane priepasť diaľky.

„Afganistan.“

Toľko k *šťastiu*.